

Тўка мене пѣрво пладне,
 Под орѣхче столовата.
 Сжседнал е добѣр юнак,
 Побѣ коње вѣрса коня;
 Па си легна та сагохнѣ.
 Саминѣва ясно слѣнце,
 Саминѣва пѣрво пладне,
 Таси стѣгна цкиндѣл;
 А юнак си пѣшкѣ заспал.
 Конь му свали с погу бѣе:
 Стани, стани добѣр юнак,
 Отѣде ти добѣр конь.
 Юнак стана, пайвантѣ сбѣра,
 Пайвантѣ сбѣра, сѣлси рони,
 Добѣр конь му отговаре:
 Мѣлчи, мѣлчи добѣр юнак,
 Но си бѣркини у пасуха,
 Та ѣсвади тѣнкѣ кѣрпѣ,
 Па прѣвѣрси цѣрни очи,
 Цѣрни очи, клѣто сѣрдце,
 Да ги гора необрѣли.